

Sygn. akt II AKz 1081/19

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Piotr Pośpiech

Protokolant: Karolina Jach

w sprawie **S. B. (S. B.)**

podejrzanego o przestępstwo z art. 189 § 3 k.k., 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11

§ 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i inne

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 21 października 2019 roku, sygn. akt IV Kp 959/19

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 października 2019 roku, sygn. akt IV Kp 959/19, Sąd Okręgowy w Gliwicach na podstawie art. 263 § 2 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. i art. 258 § 3 k.p.k. przedłużył wobec S. B. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 26 maja 2019 roku, sygn. akt II Kp 309/19, na dalszy okres oznaczony, tj. do dnia 23 stycznia 2019 roku do godz. 19:15

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca podejrzanego zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, a mianowicie:

1. art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 257 § 1 k.p.k., poprzez zaniechanie obowiązku rozważenia przez sąd w treści orzeczenia, czy dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego konieczne jest stosowanie właśnie tego środka zapobiegawczego, czy też wystarczający jest inny środek o charakterze wolnościowym;
2. art. 258 § 2 i 3 k.p.k., poprzez nieuzasadnione przyjęcie, bez wskazania okoliczności, na których oparte jest to przekonanie, że podejrzanym mógłby w sposób niedozwolony wpływać na toczące się postępowanie;
3. art. 263 § 2 k.p.k., poprzez brak wyjaśnienia przez sąd zaistnienia szczególnych okoliczności, ze względu na które nie można było ukończyć postępowania przygotowawczego w ustawowym terminie.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego z jednoczesnym zastosowaniem wolnościowych środków zapobiegawczych w postaci dozoru policji, zakazu opuszczania kraju oraz nakazania powstrzymania się od określonej działalności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny kontrola odwoławcza przekonuje, że trafnie sąd I instancji wskazał, iż wobec S. B. w dalszym ciągu zachodzi tak ogólna przesłanka z art. 249 § 1 k.p.k., jak też przesłanki o szczególnym charakterze wymienione w art. 258 § 2 k.p.k. oraz w art. 258 § 3 k.p.k., co wystarczająco uzasadnia uwzględnienie wniosku prokuratora i dalsze przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania.

Na wstępie należy zaznaczyć, że w dalszym ciągu aktualna pozostaje przesłanka ogólna stosowania środków zapobiegawczych z art. 249 § 1 k.p.k., a która wynika zarówno z występowania na kanwie niniejszej sprawy dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów, jak i konieczności zabezpieczenia prawidłowego biegu postępowania karnego. Przede wszystkim należy zaznaczyć, że wspomniany stan dużego prawdopodobieństwa został prawidłowo ustalony przez sąd I instancji, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w postaci m.in. zeznań E. P., M. D., E. A., D. C. i A. M., a także protokołów oględzin miejsca oraz rzeczy. Podkreślić przy tym należy, że przeprowadzona na obecnym etapie postępowania karnego analiza i ocena zebranych oraz zabezpieczonych dowodów nie oznacza jeszcze definitywnego rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie podejrzanego, gdyż będzie to możliwe dopiero po przeprowadzeniu w całości postępowania dowodowego (oczywiście po uprzednim wniesieniu przez oskarżyciela publicznego aktu oskarżenia) w ewentualnej fazie wyrokowania. Wbrew zarzutom obrońcy, sąd odwoławczy podziela poczynione przez sąd a quo ustalenia, że za aktualnością przesłanki ogólnej, w dalszym ciągu przemawia potrzeba zabezpieczenia prawidłowego biegu procesu, która jest spowodowana intensywnością przesłanek szczególnych stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego.

Nie można uznać za zasadny zarzut obrońcy odnośnie naruszenia art. 258 § 2 k.p.k., albowiem w dalszym ciągu zachodzi obawa zakłócania przez S. B. procesu karnego, która wynika z grożącej mu surowej kary pozbawienia wolności. Należy podkreślić, że podejrzany stoi pod poważnymi zarzutami, w tym m.in. z art. 189 § 3 k.k., 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., które to zagrożone są surową karą w myśl art. 258 § 2 k.p.k. Na podstawie prognozy, co do wymierzenia podejrzanemu takiej kary, w przypadku uznania jego winy i sprawstwa, wpływa ciężar gatunkowy zarzucanych podejrzanemu przestępstw oraz okoliczności w jakich miało dojść do ich popełnienia, a także zarzut działania w warunkach recydywy i recydywy wielokrotnej. Wbrew argumentacji wyrażonej we wniesionym przez obrońcę środka odwoławczym możliwość wymierzenia surowej kary stwarza domniemanie, że podejrzany w celu uchronienia się przed tą karą może podejmować działania zmierzające do zakłócenia prawidłowego toku postępowania.

Sąd I instancji prawidłowo uznał również, że w niniejszej sprawie zmaterializowana została szczególna podstawa stosowania środków zapobiegawczych o wyjątkowym charakterze z art. 258 § 3 k.p.k., co wynika m.in. z gróźb, które S. B. kierował do pokrzywdzonej E. P., czy z karty informacyjnej z izby przyjęć Wojewódzkiego Szpitala (...) w B., z której wynika, że podejrzany przy przyjęciu był wulgarny, agresywny oraz groźący. Zgromadzone w aktach sprawy dowody wskazują, że podejrzany jest osobą agresywną, impulsywną, niekontrolującą swoich emocji oraz niebezpieczną dla otoczenia, a przy tym skłoną do podejmowania irracjonalnych zachowań, o czym świadczą m.in. notatki urzędowe funkcjonariuszy policji. Warto również zaznaczyć, że z opinii toksykologicznej wynika, że w momencie inkryminowanego zdarzenia S. B. był pod wpływem amfetaminy, a w środowisku lokalnym zachowywał się w sposób agresywny i nieprzewidywalny, stanowiąc realne niebezpieczeństwo dla sąsiadów, którzy nadal czują przed nim ogromny lęk. Ponadto nie może ująć uwadze sądu, że tymczasowo aresztowanemu został postawiony zarzut usiłowania sprowadzenia zdarzenia zagrażającego życiu i zdrowiu wielu osób oraz mieniu w wielkich rozmiarach, który podejrzany miał dokonać poprzez przecięcie przewodu butli gazowej oraz odkręceniu zaworu tej butli, a następnie miał próbować podpalić rozprzestrzeniony po mieszkaniu gaz. Zgromadzone w aktach sprawy dowody słusznie więc stały się podstawą do przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że jedynie dalsze stosowanie wobec S. B. tymczasowego aresztowania, może zapobiec popełnieniu przez niego nowego, ciężkiego przestępstwa, w rozumieniu art. 258 § 3 k.p.k.

Bezasadny jest również zarzut obrońcy odnośnie naruszenia przez sąd a quo przepisu art. 263 § 2 k.p.k., albowiem niewątpliwie w niniejszej sprawie wystąpiły okoliczności uniemożliwiające ukończenie postępowania przygotowawczego w dotychczasowym terminie, albowiem śledczy nie uzyskali jeszcze opinii biegłych lekarzy psychiatrów, a podkreślić należy, że dotychczas nie udało się jej uzyskać z powodu tego, że S. B. odmówił zgody na przeprowadzenie badania sądowo-psychiatrycznego w warunkach ambulatoryjnych, w związku z czym zasądzono postanowieniem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 28 października 2019 roku, sygn. akt IV Kp 958/19, skierowanie go na przeprowadzenie badań psychiatrycznych połączonych z obserwacją w zamkniętym zakładzie leczniczym tj. na Oddziale Psychiatrycznym Szpitala Aresztu Śledczego we W.. W orzecznictwie przyjmuje się, że do kategorii szczególnych okoliczności sprawy, o których mowa w art. 263 § 2 k.p.k., a od których uzależniona jest możliwość przedłużenia tymczasowego aresztowania na okres przekraczający 3 miesiące, kwalifikują się wyłącznie tego typu okoliczności, które miały już miejsce w ramach przedmiotowej sprawy, a zatem takie, których wagę i znaczenie sąd może ocenić przez pryzmat dalszej potrzeby stosowania tymczasowego aresztowania (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 stycznia 2015 roku, sygn. akt II AKz 15/15, LEX nr 1665561). Powyższe względy niewątpliwie świadczą za tym, że uwzględnienie wniosku prokuratora odnośnie dalszego stosowania wobec podejrzanego izolacyjnego środka zapobiegawczego, jest całkowicie uzasadnione, a niniejsze śledztwo wbrew stanowisku obrońcy prowadzone jest z odpowiednią dynamiką.

Biorąc pod uwagę nasilenie obaw stanowiących podstawę do stosowania wobec S. B. tymczasowego aresztowania, nie jest konieczne szczegółowe uzasadnianie negatywnej okoliczności, dlatego Sąd Okręgowy nie uznał za wystarczające zastosowanie innego środka zapobiegawczego o charakterze wolnościowym. Nie doszło więc w ocenie sądu odwoławczego do naruszenia art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 257 § 1 k.p.k.

Jako, że sąd nie dopatrył się wystąpienie okoliczności z art. 259 § 1 i 2 k.p.k., które nakazywałyby odstępianie od tymczasowego aresztowania podejrzanego, należało utrzymać w mocy zaskarżone orzeczenie i rozstrzygnąć, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia wraz z pouczeniem o prawomocności doręczyć podejrzanemu i jego obrońcy;
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 13 listopada 2019 roku.